

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu
uaz bane eunne anu

der gingo reddarblar
med granna damer i,
och en och annan skymas
slåg glänsande förbi.

Det lifligt war fring stranden:
på många herrans är
seglaten lide öpnats
så tidigt någon vår.
Och fariga efter fariga
glad lätt och lyfsligt ut,
att komma hem tillbaka
förr sommar tagit stut.

Men från sin gamla moder
den unge Anton gick,
och mången hertlig önskan
han med på resan fick.
Dans far, en fattig båtman,
låg nu i grafven död;
och nittonåra gossen
war gummans enda stöd.

Dan från den gamla farit
så mången gång sin fös:
i fyra år han redan
haft hyra som matros;

när åter från en resa
tillbaks kaptenen kom.
I fällskap med sin dotter
på Skeppsbron nu han gick;
uppå Katrina fyrkorn
soll solens sista blick.

Då trädde ur sin fülle
en fjöman: raskt på strand
och kom så fruntligt mot dem
med hatten i sin hand.
"Jag är väl ej igenkänd . . . ?"
'Gwad . . . Anton — är det du!
'Nå, kära min gosse,
'hur är det med dig nu?

'Du är väl redan styman,
'det kan jag nog förstå?
'Ja", sade Anton glädtigt,
men rednande ändå,
'det har jag också varit
'och nu jag är kapten,
'och kommer sist från Vosten
'med briggen min Zirc'n."

Kapten — åh, fan . . . misfatta . . .
'nå, lycka till . . . herr . . . brev!

GS 214

Anton

eller

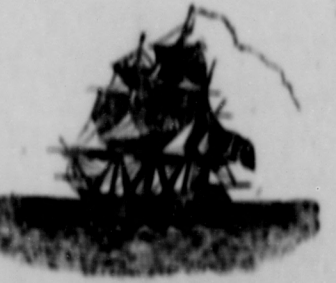
Obets Underbara Skickelse.

Bisfa

av

Sjömanslifvet.

(Fjerde upplagan.)

STOCKHOLM.

Pris: 2 fr. Dico.

Förläggare:
J. G. CARLÉN.

Förläggare:
C. KILBERG.

[illegible]

Kung Ning har salt i högskan
om julen och drack mjöd.

[illegible]

långs nedåt tränga gränden
till bräggan sig begaf . . .
"Gud låte inte skeppet
"för stormen gå i qvaf!"

Till vestan vinden vändt sig
och börjat frifla opp
och wimpeln blåste glädligt
på mastens smäckra topp.
Helt war nu i sin ordning
med papper och med frakt.
"Å eftermiddag gå wi!"
kapitenen hade sagt.

Befattningen var mästare,
och alle man på lask;
butelsen till trafikering
kaptenen lät bli lask:
hans unga dotter kommit
om bord på briggen nyss,
att pappa ge som wantligt
sin sista affredskass.

Mamsell Zeff war wacker
ja. Anton hållit wad
att hennes life fannö ej
i hela Stedhelms stad.

beslöt för godt att icke
tillbaka sig bege:
mansfäll Zosi han tordes
ej mera återse.

Så gick han till kaptenen,
 men twëfsam i sitt hepp:
 "Kapten . . . jag ber ömsjukaft . .
 "ack, ta ej illa epp —
 "om nu det wore n.öfligt
 att bli från hyran fri . . .
 "Ja, det är wisst mitt allwae,
 "och intet rasjeri!

"Ett flöpp från Goffe ligger
"just nu på redden här,
"till Xanton bestimeradt;
"och der en landsöman är,
"som wille hem tillbaka
"och ingen hyra ha . . .
"Om wi nu finge byta,
"det passade så bra !

"Att se sig frång i werlden,
 "Är nyttigast ändå.
 "Men det jag wet, att aldrig
 "Jag så'n kapten kan få!"

den samme glade toker,
som jemt vid lustigt mod
gud främst i alla upptåg,
när refan dem besöed.

Ja, linien wärdt påfäst
förlutan maskopi,
Neptunus med sin höfflat
flöt qwar i djupet bli:
mansfeli Sofias båg
för Anten treflat bert
kystym och twål och rakknif
och allt af samma fort.

"Hur är det färd, din brytning?
 "Du jemi ju tacklar af!
 "Svavid är det för en kullise
 "som fört ditt mod i qvaf?"
 Men på kaptenens frågor,
 hur än han slog omkring,
 försäkrade dock Anton
 att det war "ingenting".

Till Rio ankam briggen:
och nyss man hade lagt
sig der i hamn, när Union
en qvällstund, fladd på waft.

Men aldrig wadraft war hon
der nu hon gick så fin
och bjöd ut lilla handen
per man en bombert win.

Så brunt som hageblinden,
 när den till mogna går,
 så glänste i färd lockar
 kring pannan hennes hår;
 och som två klara sjöar
 på himmelen den blå
 så lyte hennes ögon,
 och lika mildt och fä.

Som sagdt: hon gik kring dæket
 og tog så lyst og godt.
 Men Antons husevend hvalfede
 en enda tanke blott,
 tildeft hans arma hjerta
 wardt både kallt og hett . . .
 Nej, sådan nått Guds engel
 han aldrig hade sett!

Delt blyg han stod wid spelet
 med hatten i sin hand,
 till sinnet lifsom fängslad
 i blomster-waka band.